

ДЕМЕДЮК
Микола
Севастьянович
(1932–1995)

Доцент Львівського
політехнічного інституту
(1974–1995 рр.)

Народився 22 травня 1932 р. у с. Ужинець Млинівського району Рівненської області в заможній селянській родині. Середню освіту здобув у Млинові й у 1951 р. вступив на геологічний факультет Львівського університету імені Івана Франка, який закінчив у 1957 р., отримавши направлення на роботу у вугільних копальнях Донбасу.

З 1959 р. М. Демедюк працював в Інституті геології і геохімії горючих копалин НАН України у Львові, де закінчив аспірантуру, а в 1967 р. захистив дисертацію «Інженерно-геологічні умови Передкарпаття» на здобуття наукового ступеня кандидата геолого-мінералогічних наук.

Від 1974 р. і до останніх днів життя Микола Демедюк обіймав посаду доцента Львівського політехнічного інституту, в якому викладав переважно інженерну геологію, а також проводив велику наукову роботу.

За роки своєї наукової діяльності Микола Севастьянович не лише співпрацював із колективом геологів політехніки, а й мав тісні наукові контакти з фахівцями Інституту геології і геохімії горючих копалин НАН України, археологами Інституту українознавства імені І. Крип'яквича НАН України, Львівським національним університетом імені Івана Франка, геологами-виробничниками об'єднання «Західукргеологія», Інститутом геологічних наук НАН України (м. Київ) та ін.

Одночасно з різнобічними фундаментальними науковими дослідженнями учений провадив громадську роботу як заступник голови геологічної секції Наукового товариства імені Т. Шевченка, перший директор Львівського регіонального відділення Всеукраїнського благодійного фонду «Геоєко-XXI ст.», член геологічного і географічного товариств, а також багатьох оргкомітетів, нарад і комісій з повернення із забуття імен визначних українських учених: Степана Рудницького, Юрія Полянського, Володимира Кубшовича та інших.

Микола Демедюк є автором понад 150 наукових праць із різних аспектів геології, неотектоніки, геології антропогену, геоморфології, інженерної геології, гідрогеології, а також вивчення озер Карпатського регіону й археології.

Шлях Миколи Севастьяновича як ученого-геолога в археології був доволі тривалий і вже з перших кроків виявився неординарним. Про найдавніше минуле нашого

краю він залишив нам у спадок важливі стратиграфічні спостереження, відкривши низку пам'яток найдавнішої історії і культури, виконавши цікаві комплексні теоретичні узагальнення.

Ще у 1960-х роках М. Демедюк зробив важливі відкриття. Наприклад, вивчаючи відслонення у долині Дністра в районі сіл Вістря, Репужинці, Атаки та Довге, він зібрав фауністичні рештки плейстоцену разом із кам'яними виробами доби пізнього палеоліту, що дало змогу уточнити час певних нашарувань ґрунту, вік остеологічних решток і давніх поселень первісних мешканців Придністер'я. Невдовзі учений відкрив пам'ятку доби пізнього палеоліту біля с. Дубринич у Закарпатті, яка увійшла до основного фонду пам'яток палеоліту Східної Європи.

М. С. Демедюка можна з повним правом уважати одним із відроджувачів вивчення печерно-скельних порожнин у регіоні. За його участю як геолога наприкінці 1980-х років відкрито й обстежено багатощарові поселення у печерних утворах поблизу сіл Прийма, Радів і Верин, а також Чортова Скеля на східній околиці Львова. Важко також переоцінити здобутки вченого у вивченні льодовикового комплексу Передкарпаття.

Крім зазначених наукових інтересів, із 1980-х років у поле зацікавлень М. Демедюка увійшли також озера Передкарпаття, Українських Карпат і Закарпаття. Зокрема він був одним з ініціаторів і виконавців комплексних досліджень Синевирського озера, що дало змогу отримати найновіші дані про час його утворення, які спричинили поштовх подальшій роботі на озерах суміжних територій. Було детально обстежено і класифіковано понад 20 озер Передкарпаття, Карпат і Закарпаття. Завдяки ініціативі та наполегливості Миколи Севастьяновича, його вмінню згуртовувати колег маємо докладну характеристику озер Карпатського регіону.

Життя Миколи Демедюка трагічно обірвалося 1 березня 1995 року. Він назавжди залишиться у пам'яті друзів і колег талановитим, доброзичливим, працьовитим, надзвичайно вимогливим до себе науковцем, який зробив вагомий внесок у вивчення геології Західної України. Праці М. Демедюка увійшли до золотого фонду української геологічної науки.

ДЕМЕДЮК (СТАНІШОВСЬКА) Мирослава Романівна

Старший викладач
німецької мови
Львівського політехнічного
інституту (1961–1966 рр.)

Народилася 2 лютого 1935 р. у с. Селиська Медичького району Дрогобицької області. Батьки дівчини — Роман Антонович та Катерина Дмитрівна — були заможними, володіли невеликою фабрикою із виготовлення шкіряних виробів, зокрема взуття і одягу. Після демаркації західного державного кордону колишнього СРСР на цій ділянці (в районі міста Перемишль) с. Селиська територіально опинилось у Польщі. Однак для батьків Мирослави Романівни бажання жити і працювати в Україні було визначальним, тому навесні 1948 р. сім'я Станішовських була переселена до міста Мостиська Львівської області. Впродовж десятиліть, аж до виходу на пенсію, Роман Антонович працював на Мостиській залізничній станції.

У 1951 р. Мирослава Романівна закінчила Мостиську середню школу і цього ж року стала студенткою Львівського державного університету імені Івана Франка. Навчаючись на факультеті іноземних мов, вона здобула вищу освіту за спеціальністю «Німецька філологія». Отриманий фах і покликання бути педагогом для дівчини стали визначальними на все життя.

У 1956 р. Мирославу як молодого фахівця направили на роботу до міста Краснодар, де протягом двох років вона викладала німецьку мову в середній школі. Наступні кілька років продовжувала вчителювати, але вже поблизу Львова.

Починаючи з 1961 р. і протягом майже чотирьох наступних десятиріч — до 1996 року — життя і діяльність М. Р. Демедюк пов'язані з Національним університетом «Львівська політехніка». Упродовж багаторічної педагогічної роботи Мирослава Романівна навчила говорити німецькою багато тисяч фахівців із багатьох спеціальностей, які готувалися в цьому навчальному закладі. Запам'яталися також яскраві, насичені і змістовні навчальні лекції з німецької мови для всіх охочих її вивчити, які тривалий час транслювалися по львівському телебаченню на початку 1980-х років.

З особливою вдячністю згадують Мирославу Романівну колишні студенти Львівської політехніки, які в роки навчання залучалися до так званих «спецгруп», де здійснювалося поглиблене вивчення німецької мови, опанування спеціальної технічної термінології та набувався досвід тематичної розмовної практики. Великою гордістю для Мирослави Демедюк до сьогодні залишається когорта

студентів, яких вона підготувала в таких «спецгрупах» для захисту дипломних робіт німецькою мовою.

Викладацька діяльність Мирослави Романівни у Львівській політехніці поєднувалась із великою науковою та науково-дослідною роботою.

У 1971 р. вона успішно завершила філологічні дослідження у рамках проходження фахової аспірантури. Результати цих досліджень використовувалися в її численних виступах на тематичних наукових конференціях і були опубліковані у 1973 р. в унікальній монографії «Німецькі прислів'я та приказки», яка містить найуживаніші німецькі прислів'я та приказки із їх українськими відповідниками. До цього часу ця збірка залишається важливим джерелом збагачення фразеологічного словника тих, хто вивчає іноземну мову.

У період з 1996 до 2005 р. Мирослава Романівна працювала у Львівському державному інституті новітніх технологій та управління імені В'ячеслава Чорновола, студенти якого досі із захопленням згадують її досконале володіння фахом учителя німецької мови і багаторічний педагогічний досвід.

Сьогодні Мирослава Романівна Демедюк бере активну участь у діяльності Львівського суспільно-культурного товариства «Надсяння», є членом цього товариства і учасником багатьох заходів і акцій, присвячених дослідженню трагічних подій у новітній історії українсько-польських взаємин.

Мирослава Романівна виховала двох дітей — сина Юрія і доньку Оксану, а зараз усю свою увагу, теплоту та сердечну опіку віддає онукам Квітославі-Дарині, Олесі, Софії та Антону.

Мирослава Романівна разом зі своїми студентами